

HET CIJFER: TOP 3 - TAZ HOTTIES

3

Gisteren was met voorsprong de heetste dag van deze festivaleditie. Geïnspireerd door deze plotse opstoot op de thermometer, organiseerden we een interne enquête op de TAZette-redactie, peilend naar de hormonale pieken bij onze redacteurs. Wie van de aanwezigen op deze editie doet ons bloed sneller stromen, drijft onze hartslag de hoogte in en doet ons dromen over een tiendaagse tête-à-tête, al dan niet op het strand van Oostende, met achtereenvolgens een Vurige Maandag, een Vurige Dinsdag, enzovoort... Wat bleek? Iedereen heeft een wel erg individuele smaak, want gevraagd naar de hotlist – een top drie – van elke medewerker, kregen we de meest uiteenlopende antwoorden binnen. Het illustreert meteen hoezeer TAZ, behalve een breed programma, ook elk jaar weer een waaier aan gedroomde (lees: alles tussen zeer haalbare en totaal onbereikbare) vakantieliefdes presenteert. Met het beste uit Oostende, Kortrijk, Gent, Antwerpen en Brussel – maar dat wist u ongetwijfeld al lang. Bij wijze van overzicht hebben we de oververhitte voorkeuren van de mannelijke en de vrouwelijke redacteurs hieronder apart verzameld. De meeste redacteurs zagen daarbij hun initialen liever niet vermeld, kwestie van mogelijk gênante ontmoetingen in de cateringtent te vermijden. In het geval van twee mannelijke redacteurs – ADW en JD – plaatsen we hun initialen er wel bij, op hun eigen nadrukkelijke verzoek. *Good luck to them!*

En dan nu: de hotlist 2011... Mogen altijd, zonder te kloppen en ongeacht het uur, binnenwandelen bij onze manlievende redactieheldt: Mauro Pawlowski (1 stem, te gast via The Love Substitutes in BXL Minuit), Stef Aerts (1, acteur in *Ginds, tussen de netels*), Stef Kamil Carlens (1), Pieter Genard (1, acteur), Arend Pinoy (1, laureaat Jong Theater in 2010, te zien in *Abel en Kain*), Baloji (1, zanger, donderdagavond op Café Koer), Gilles De Schryver (1, *Abel en Kain*), Tijs Delbeke (1, zanger, gastmuzikant bij Ellen Schoenaerts), Sam Louwyck (1, acteur in *Ginds, tussen de netels*), Moud Uyttersprot (1, Familiepark), Jelle Marteel (1, acteur in *Betty & Morris*) en de winnaar in deze categorie: Tom Struyf (2 stemmen, *De Tatiana Aarons Experience*). Bevolken de dromen van onze mannelijke redactieheldt: Liesa Van der Aa (1, muzikante, gast bij Ellen Schoenaerts), Tjitske Janssen (1, auteur, *Schrijvers in concert*), Dikke Mathille (1, standbeeld), Eva Gysel (1, zangeres bij Zita Swoon), Sabien Clement (1, zus van de *KoffieQueen*), en ex aequo op de eerste plaats: Marie Vinck (2 stemmen, actrice in *Ginds, tussen de netels*) en de rollende dames van Blades On Vinyl (2, vooral "die met het gele, rode, groene, blauwe en roze shortje"). Top drie van collega ADW, aka Shizzle le Sauvage, zijn: 1. "Charlotte van ticketing", 2. "Elise van *KoffieQueen*" en 3. "Nana, ook van

ticketing". De ultieme dates van collega JD zijn dan weer: 1. "Kathy van onthaal", 2. "Ilse van onthaal", 3. "Rebecca van onthaal"... In de wetenschap dat het vandaag allicht minder mooi weer zal zijn, hopen we hiermee toch een steentje te hebben bijgedragen aan de gemiddelde festivaltemperatuur.

TELEX

MIDDAGSHOW: BROOD EN SPELEN! Een late-night show maar dan op volle noen! Gentse loetjes Renée en Margriet (actrices Magda Vandewalle en Tania Van der Sanden) interviewen jong talent en gevestigde waarden uit het TAZ-programma. Met gratis soep en brood voor iedereen die horen, zien en eten wil! Op donderdag 4 en zaterdag 6 augustus, telkens van 12u30 tot 14u in Club Terminus. Toegang gratis. Donderdag ontvangen Renée en Margriet speciale gasten Jan Decorte, Sigrid Vinks, Benny Claessens en Sara De Bosschere (*Bakchai*), uit het Jong Theater: Tom Struyf (*De Tatiana Aarons Experience*), Sadettin Kirmiziyüz (*De vader, de zoon en het heilige feest*), Katrien Valckenaers en Maxime Storms (Ballet Dommage), vliegende reporter: Wouter Hillaert (*rekto:verso / De Standaard*), muziek: Reena Riot (Jong Muziek)

Vandaag in het Familiepark: om 14u30 leest actrice Veerle Eyckermans voor, Tiny Legs Tim speelt muziek om 15u30 en om 17u30.

Donderdag 4 augustus presenteert de Oostendse Brusselaar Peter Bultink, samen met de TAZ Band de nieuwe CD Aux Larmes, Citoyens. Speciale gast Baloji vervoegt hen op het podium! Wie een ticket voor het concert heeft, kan op Café Koer de cd kopen voor de exclusieve prijs van 5 euro.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Synghel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Tienerjury: Maria-Victoria Bas (14), Cosima Bas (10), Stan Smets (10), Bavo Smets (14)

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Stephan Van Hesteren

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUJLAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

TAZETTE #7

THEATERAANZEE.BE

WOENSDAG 03/08/2011

DUBBELINTERVIEW: PATRICK VERVUEREN & EVA BINON 'GEEF ONS MAAR EEN LELIJKE SPEELPLEK'

Tweemaal daags spelen de jonge theatermakers Patrick Vervueren en Eva Binon hun openluchtvoorstelling *Meesterwerk* in het familiepark. Patrick speelt een bouwmeester die een vervallen toren wil opknappen, maar de vogel in Eva had die plek net uitgekozen om een ei uit te broeden. Conflicten tussen hun personages aldus, maar in het dagelijkse leven kan dit koppel best met elkaar door een (voor)deur.

Jullie behandelen grote thema's in *Meesterwerk*, zoals de tegenstelling natuur-cultuur of chaos-orde.

Patrick Vervueren: "Alles neigt naar chaos op moleculair niveau. Dat vonden we een toffe gedachte om mee aan de slag te gaan."

Eva Binon: "De mens probeert daar tegenin te gaan door iets eeuwig te bouwen, maar dat lukt hem niet zo goed. Op langere termijn gaat alles kapot. Dat is ook niet zo erg, want zo ontstaat er weer ruimte voor nieuwe dingen. We willen ook geen oordeel uitspreken over dit streven van de mens, want het is net schoon dat hij blijft proberen."

Een daarmee samenhangend thema is de hubris van de mens.

P: "Vaak handelt de mens niet op lange termijn. Wat eerst een goed idee lijkt, blijkt achteraf toch wat hoogmoedig. Denk maar aan Brasilia, de nieuwe hoofdstad van Brazilië die ze in het midden van het regenwoud gebouwd hebben."

E: "Of zoals in Dubai midden in de woestijn moestuintjes willen aanleggen of heel hoge torens bouwen. In de economie denkt men heel erg op korte termijn."

P: "Soms is het ook gewoon moeilijk om de gevolgen op lange termijn van iets in te schatten. We leven ook maar zo'n korte periode."

Oorspronkelijk wilden jullie een heel mythisch stuk maken, maar dat hebben jullie toch losgelaten.

P: "Het is moeilijk om een stuk over een abstract thema te maken voor een breed publiek met maar twee acteurs. Je probeert wel iets heel overschouwend te vertellen over de mensheid..."

E: "... Lief, dat is nogal een grote uitspraak, hé."

P: "Voor mij was het uitgangspunt inderdaad iets mythischer dan voor Eva. We vergeleken het altijd met een hoop mieren die bouwen. Ik was meer geïnteresseerd in hoe die groep mieren werkt en welke systemen ze gebruiken, terwijl Eva het meer had voor die bepaalde mier."

E: "Ik zocht een concreter iets om het verhaal aan op te hangen. Maar ook die éne vogel spelen is soms lastig. Vaak heb ik het gevoel dat ik in mijn vogelpak allerlei meta-dingen sta uit te kramen, wat ook niet helemaal klopt als vogel."

Welke eigenschap benijd je in een vogel of een ander dier?

E: "Het ontbreken van een geweten misschien. Dat alles gewoon is. Zo van: dat dier eet dat dier, en daar komt geen moraal aan te pas. Ze hebben gewoon honger en moeten overleven. Het is echt moeilijk om alles te willen overschouwen om het goede te doen, want eigenlijk snappen we er allemaal gewoon geen h*1 van."

P: "En misschien ook het kunnen vliegen. In onze

voorstelling symboliseert de vogel die hoog wil vliegen ook een beetje de hoogmoed. Een soort Icarus-figuur.”

Wat zijn eigenlijk de ideale omstandigheden om Meesterwerk te spelen?

P: “We speelden in Brugge eens voor een heel grote bouwwerf waar ze op dat ogenblik ontzettend lelijke huizenblokken aan het optrekken waren. Dat was een toplocatie. Er stonden zelfs kranen achter onze toren.”

E: “Eigenlijk past een lelijke plek beter bij onze voorstelling dan de mooie bomen waartussen we *Meesterwerk* nu spelen. In Brasilia zouden we dus wel eens graag spelen (*lacht*).”

P: “Maar we hebben een familievoorstelling, dus spelen wij op Theater aan Zee in het mooie familiepark (*lacht*). Hier kunnen we in een stille omgeving spelen, maar we vinden het ook wel leuk dat er mensen of auto’s achter ons passeren. Al moeten we ons dan vaak schor roepen.”

E: “Op dat vlak willen we de ideale omstandigheden van een binnenvoorstelling ook buiten hebben. Maar dat kan natuurlijk niet.”

Na jullie opleiding aan het KASK hebben jullie via HETPALEIS-debutanten en kunstencentrum De Werf makkelijk(er) de brug kunnen maken naar het professionele veld.

B: “Samenwerken met De Werf is echt heel fijn. Ze durven echt risico’s nemen en jonge mensen echt vertrouwen geven.”

V: “Ze helpen je wanneer het moet, maar laten je ook met rust wanneer het moet.”

E: “Maar eerlijk gezegd: zo’n plekje in de theaterveld, wanneer heb je dat écht?”

Jullie hebben privé en professioneel een gezamenlijk parcours afgelegd. Wat zijn jullie verdere plannen, met of zonder elkaar?

P: “Nu gaan we even zonder elkaar werken. Al willen we voor De Werf nog wel graag een soort slotluik maken aan onze buitenvoorstellingen. Want *Hoe Het Niet Was* en *Meesterwerk* zien we samen met een nieuwe productie als een soort trilogie.”

E: “Zelf ga ik waarschijnlijk bij De Werf ook een paar dingen maken.”

P: “En volgend jaar ga ik bij Luxemburg vzw iets maken over Toon Tellegen.”

Bij Meesterwerk moest ik ook wat denken aan de dierenfabels van Toon Tellegen.

P: “Dat klopt misschien wel. Wij houden alleszins van hem.”

E: “Ik vind hem wel *chill*!” (*lacht*)! (FT)

NOG TOT VR 05/08 OM 13U30 EN 16U30 LEOPOLDPARK

VERSLAG: BROOD EN SPELEN

Een *late night show* op de middag? Moet kunnen, dachten we en zochten verkoeling in Club Terminus, voor de gelegenheid gevuld met ronde tafeltjes en gebloemde tafelkleedjes. *Brood en Spelen* is een middagshow die het midden houdt tussen een talkshow en variététheater. Het decor bestaat uit enkele gezellige omazetels en een houten salontafeltje. De rest van het decor wordt beheerst door een pantermotief, dat blijkbaar de voorkeur van presentatrices Renée en Margriet wegdraagt. De dames hullen zich - met veel plezier - in schreeuwerige jurkjes met dierenprint. De reminiscenties aan *Debby en Nancy* zijn nooit veraf. Maar in het gezellig Gents dan. Zelf noemen Renée en Magriet (*in real life* actrices Magda Vandewalle en Tania Van der Sanden) zich ‘*Les Poupées Passionées*’. Deze knotsgekke dames leiden op hun eigenzinnige manier de gesprekken tussen verschillende TAZ-gasten in goede banen en zorgen tegelijk voor een lichte hilariteit. U krijgt brood (en soep), de dames zorgen voor de spelen.

Gisteren kwamen onder anderen Marijke Pinoy, Marie Vinck en Stef Aerts op bezoek. Jonge en minder jonge theatermakers dus, die laatste onder meer met hun collectief FC Bergman. Maar ook ander jong talent kwam aan bod, met gasten als Ilmer Rozendaal, Nick Steur en Lisa Verbelen. Aidi, laureaat Jong Muziek 2006 met Zuid-Afrikaanse roots, verzorgde, zichzelf begeleidend op gitaar, de muzikale intermezzo’s.

De debatformule van vorige jaren kreeg, kortom, een grondige restyling. Waaruit bestaat die nu precies? We vroegen het aan programmator Liv Laveyne. “Vorige jaren werden er debatten gehouden tussen verschillende theatermakers, maar jammer genoeg was dat programma niet zo toegankelijk. Het publiek werd niet echt warm gemaakt om naar voorstellingen te gaan kijken. Dat hebben we nu aangepakt.” Het showgehalte werd verhoogd en het is nu alvast een stuk gezelliger. “De bedoeling is vooral om jonge en meer ervaren theatermakers samen te zetten en tot een interessant gesprek te verleiden. Het is dus vooral veel luchtiger.” Maar het concept staat duidelijk nog in zijn kinderschoentjes. Een evenwicht vinden tussen *sérieux* en speels, het is zeker geen gemakkelijke oefening. “Het is dan ook het eerste jaar én de eerste keer dat de show doorging. We moeten die balans nu nog wat vinden natuurlijk”, aldus Liv.

Jarenlang schreef zij als recensent voor verschillende kranten. Dit jaar koos ze zelf de theaterprojecten uit en komt zo aan de andere kant te staan. Hoe voelt dat? “Dat is natuurlijk heel beangstigend”, geeft ze toe. “Ik heb hier natuurlijk naar eigen smaak geprogrammeerd. Het is dus echt een hele verantwoordelijkheid, ook omdat je met jonge theatermakers werkt en eigenlijk mee met hen aan het begin van hun carrière staat. Maar eigenlijk geldt die verantwoordelijkheid evenzeer voor een recensent. In die zin blijft mijn job hetzelfde. (*lacht*)” (MVS)

DO 04/08 EN ZA 06/08 OM 12U30 IN CLUB TERMINUS

INTERVIEW: ELVIS PEETERS AUTEURS IN O.

Het literaire pad van Elvis Peeters loopt niet zonder kronkels. Begonnen als punker bij Aroma di Amore kon de songschrijver na een tijdje zijn pap niet meer koelen met songteksten alleen. De punk werd *spoken word*, de *spoken word* werd literatuur, en wel in alle mogelijke genres: theater, hoorspelen, verhalen en romans, kinderboeken, dichtbundels... Maar de Elvis Peeters die u vandaag in *Uitgelezen* aan het woord kunt horen, is nog steeds muziek liefhebber in hart en nieren. We vroegen hem om vijf onvergetelijke boeken, mét een gepaste soundtrack.

Platero en ik/Juan Jamon Jimenez – Amatorski

“Eigenlijk is Jimenez een dichter, maar je kunt *Platero en ik* lezen als een bundel prozagedichten: poëzie die er niet als poëzie uitziet. Platero is een ezeltje. De eigenaar van Platero trekt met dat dier rond en praat er voortdurend mee. Amatorski zou daar een mooie soundtrack bij maken, omwille van de poëzie en de fragiliteit van hun muziek, de inventiviteit in het gebruik van hun instrumenten. Ik vind dat een mooie koppeling – en dat ezeltje verdient zo’n soundtrack.” (*lacht*)

Mongoolse dromen / Svetislav Basara – Orchestre Baobab

“Een roman die je niet kunt navertellen – zo absurd en surrealistisch is hij. Er zitten zowel filosofische elementen in als compleet irreële scènes – op den duur weet je niet meer wat de plot is of hoe alles in elkaar zit. Orchestre Baobab is een Afrikaanse band van mannen die vooral in de jaren zeventig populair waren, en dus nu niet meer zo jong zijn. Hun muziek gaat alle kanten uit – ze spelen met Afrikaanse ritmes maar ook Europese blazers, heel schizofreen. Een perfecte *match*.”

U begrijpt dus / Claudio Magris – orgelwerken van Buxtehude

“Een boek dat Magris geschreven heeft naar aanleiding van de dood van zijn vrouw. Het is een interpretatie van de mythe van Orfeus en Eurydice, heel mooi – helder en toch ongrijpbaar. Bij dit dunne boekje past de klank van orgel: vol en gelaagd.”

Een man en een vrouw bij een pruimenboom / John Berger – Robert Wyatt

“Ik vind de stijl van Berger ongelooflijk: hij schrijft eenvoudige vertellingen waar enorm veel in zit. Over de wereld, over met elkaar omgaan, over herinneringen, toekomst en verleden... Berger kan in vier bladzijden tot de essentie komen. Een banaal gegeven, een vogel bovenop een dak, trekt hij open naar een breder gegeven. Op de een of andere manier vind ik dat Robert Wyatt perfect past bij de diversiteit van Berger. Ook Wyatt beschikt over een indrukwekkend palet. En toch heeft hij altijd iets aards – dat authentieke dat Berger ook bezit.”

William Faulkner/Licht in augustus of As I Lay Dying – Nick Cave

“De song die Faulkner voor mij het meest benadert, is John Finn’s wife’ uit *Henry’s Dream* – dat vind ik zonder twijfel het sprekendste nummer van Cave. Zo morbide en toch poëtisch, wanneer de samenzang van de Bad Seeds invalt (zingt) ‘And John Finns’ wife / Took all the flowers down...’ Dat nummer, dat een minuut of vijf duurt, is een hele film op zich.” (EC)

JONG MUZIEK: EEFJE DE VISSER ‘IN HET GRAS’

In Nederland heeft Eefje de Visser het overrompelend snel van relatieve onbekende tot publiekslieveling geschopt, haar invasie van dit verbrokkelde landje beleeft u vandaag in Oostende. Morgen vindt u hier een concertverslag, nu alvast deze tekst.

*ik ben al dagen onderweg en nog steeds niet thuis
ik dwaalde rond van herfst naar winters
weer en wilde weer de warmte van een huis
en ik rechte mijn schouders telkens als het me te zwaar viel
en ik viel achterover in het gras
en nacht werd dag en dag werd nacht,
dat vond ik echt zo goed bedacht
ik wachtte af, verwachtte dat
de pijn van nergens thuis te zijn
een klein beetje werd verzacht
terwijl ik daar lag in het gras
alsof ik dacht dat dat genas als ik mijn zorgen hier vergat
een klein huisje in m’n hart vond en er verder
niet bij stil stond dat ik er eigenlijk niet omheen kon of kan
want ik viel achterover in het gras
en zag wat het belangrijkste was
m’n leven draait als dag en nacht
was dat niet wat zo prachtig was
Licht werd donker en weer licht,
dat vond ik echt zo’n mooi gezicht
en keer op keer op keer weer hoopte ik
dat dat dan het gewicht een klein beetje kon verlichten.
want ik wilde wat ik miste niet echt missen,
wat ik voelde niet echt voelen maar ik wist
dat ik me vergiste als ik dacht
dat ik daar liggend in het gras
ineens een beter leven had en ik heb zo lang gedacht
dat de dagen simpel waren als ik steentjes raapte waar ik kon
totdat het me te zwaar werd en dan leegde ik m’n zakken,
ik vergat waar ik mee zat, dat was totdat ik me bedacht
dat als je al je tranen inslikt op een dag*

VANDAAG 11U30 FORT NAPOLEON EN 17U CLUB TERMINUS

ONDERTUSSEN BIJ DE CARAVAN DJS

Verslag van een geanimeerde muzikale namiddag in de TAZ-caravan. Met dichter en jazzfanaat Jan Ducheyne en (korte intermezzo's van) zijn collega Kevin Bellemans (die laatste staat aan de knoppen en de muziek wacht niet op vragen).

Goeiemiddag, heren. Jullie noemen jezelf muziekselecteurs, veeleer dan dj's, waarom is dat?

Jan: “Wel, wij spelen eigenlijk van alle soorten muziek door elkaar, ons spectrum van genres is heel breed en bijna alles kan. Zo draaide ik gisterennacht in Club Terminus nog een nummer van The Dead Kennedy's direct na *Nathalie* van Gilbert Bécaud. Pas op, er zit wel degelijk een lijn in, maar 't is niet per se een rechte lijn (*lacht*). En zo is het ook gekomen dat we onszelf muziekselecteurs zijn gaan noemen. Weet ge, ja, ik kan eigenlijk ook niet zo heel goed mixen, maar ik vind dat ook niet erg: de muziek primeert nog altijd boven de techniek. Ik krijg het op mijn zenuwen van dj's die hun nummers niet laten uitspelen omdat ze willen tonen dat ze goed kunnen mixen of nog wat show willen geven.”

Je staat hier ondertussen al een aantal jaar, hoe is het hier voor jou begonnen?

Jan: “In het begin, toen ik hier de achtergrondmuziek verzorgde voor de Koer stond ik gewoon achter de bar, tussen de chips en het bier. Dat had zeker zijn charme maar ondertussen zijn we daar wel al in geëvolueerd. Zo zitten we dit jaar dus in deze caravan, iets centraler in beeld. Eigenlijk wilden we het trouwens ook echt als een radiuitzending aanpakken, compleet met eigen frequentie en studiomateriaal erop en eraan om alzo de Oostendse huiskamer te infiltreren. We vonden echter geen geschikte frequentie of het was technisch zeer moeilijk dit klusje te klaren. Wel een gemiste kans maar wie weet volgend jaar...”

En de ondertussen legendarisch geworden feestjes in Club Terminus, hoe ben je daar binnengerold?

Jan: “Ik ga het nooit vergeten hier de eerste keer, de TAZ-band met onder anderen Serge (Feys) sloot de Terminus toen nog af. Luc (Muylaert) greep me beet na het optreden en zei: 'Nu is het uw kans, hé man, komaan, de mensen verwachten hier nog een klein feestje.' Ik moest de volgende dag vroeg op om te gaan werken en zei dat ik het morgen wel ging doen. Typisch Luc natuurlijk: 'Nee, nee, nu is't moment, ik zal de mensen hier wat proberen ophouden, rijdt gij snel om uw platen!' Ik op m'n velo met die platen terug naar de Terminus *gesjeesd*. Mijn eerste plaat was *Don't believe the hype* van Public Enemy, gemixt met *Paranoid Android* van Black Sabbath en 't *spel was vertrokken!*”

Kevin: “*The rest is history!*”

We zitten hier in een prachtige caravan, het is er eentje van het Gentse collectief Cirq, zag ik. Werken jullie met hen samen? Of hoe zijn jullie in deze caravan beland?

Jan: “Wel, de dag voor het festival begon hebben we nog snel gebeld naar Cirq of ze geen caravan op overschot hadden en ze zeiden eigenlijk direct dat we er één konden komen halen. Dat toont ook goed aan hoe het er hier aan toe gaat op TAZ. 'k Zou niet direct zeggen *à l'improviste* maar toch vrij *à la minute* en er heerst een geweldige collegialiteit onder de mensen en medewerkers hier. Er bestaat een enorme bereidheid om samen dingen te realiseren.”

Een meisje steekt voorzichtig en ietwat beschaamd haar hoofd binnen door het deurtje van de caravan en vraagt vriendelijk of ze iets mag zeggen? Jan geeft haar meteen de microfoon. “Natuurlijk meisje, hier, doe maar.”

Gebeurt het vaak dat mensen hier iets willen komen zeggen of melden?

Jan: “Zeker. En ik vind dat wel tof, zo enige input en feedback van de mensen. Er mogen gerust nog meer mensen langskomen om hun mening over een voorstelling te geven of tips te doneren, of een mopje te vertellen, enzovoorts. Zo kwam daarnet nog een vriend langs die graag een radioluisterspel zou willen doen. Of zoals met de bevallige rolschaatsdames (Blades on Vinyl, nvdr) die hier maandag na hun show kwamen binnengereden en waar we dan de 'Caravan of Love' mee deden: de gordijntjes gingen dicht en onze rijdende studio begon te schudden en te beven van al de opwindende spanning die zich hierbinnen afspeelde... Meer wil ik daar ook niet echt over kwijt. (*lacht!*)”

Niet geschikt voor gevoelige oortjes blijktbaar. Maar de voorbije week zag ik wel vaker hoe de gordijntjes ineens dicht gingen. Er gebeuren dus wel meer vunzigheden?

Jan: “We doen hier ook serieuze dingen, hoor (*lacht*). In het begin deden we inderdaad bewust de gordijnen dicht en wisten de mensen zelfs niet eens dat de muziek uit deze caravan kwam. We moesten er eerst zelf nog een beetje inkomen en de juiste toon vinden, een goede balans tussen ernst en humor. Een beetje aftasten hoe ver we konden gaan en wat werkte en wat niet. Nu, na enkele dagen hebben we onze 'swag' wel te pakken en loopt alles op rolletjes.”

Kevin legt een lang nummer op en schiet plots wakker.

Kevin (tegen ondergetekende): “Zeg, je bent de Jan nu al hele tijd vragen aan het stellen maar gij schrijft precies niets op, 't zal zeker weer een mooi interview worden (*lacht!*)”

ADW: “Mijn dictafoon ligt hier, hij staat al hele tijd aan.”

Kevin: “Maar enfin, ik heb nog niets gezegd! 't Zal weer al Jan, Jan, Jan zijn in de *TAZette...* (*lacht!*)” (ADW)

INTERVIEW: MOKHALLAD RASEM MONDE.COM (FACEBOOK)

Met *Irakese geesten* sleepte de Irakese theatermaker Mokhallad Rasem vorig jaar de Jong Theaterprijs in de wacht. Zijn potige voorstelling over de impact van oorlog op de samenleving liet niemand onberoerd. Bedachtzame scènebeelden werden vervlochten met een krachtige en fysieke speelstijl. Deze jaargang keert hij terug naar Oostende met een nieuwe voorstelling: *Monde.com (Facebook)*. Met begeesterde blik vertelt hij over zijn evolutie als maker in het afgelopen jaar.

Mokhallad Rasem: “Bij elke voorstelling moet de sfeer opnieuw worden opgebouwd. Je moet altijd weer zoeken hoe je theater moet maken. Maar mijn manier van werken blijft steeds dezelfde, enkel de context van de voorstelling verandert. Ik probeer altijd beelden te maken. Nadien komt de tekst.

“Verschillende thema's worden in mijn werk met elkaar verbonden. In Irak maakte ik vaak gebruik van Europese thema's, zoals ik als hier in België ook Arabische thema's in het theater binnenbreng. Steeds in vijf talen, dat is een bewuste keuze. Verschillende talen door elkaar zorgen voor een verandering in het ritme. Je hoort een volledig andere harmonie in de voorstelling.”

De titel van de voorstelling draagt een expliciete verwijzing naar de sociale media die in het huidige landschap alomtegenwoordig zijn. Hoeveel invloed hebben die sociale media op jouw werk?

Rasem: “Toen ik voor het eerst in België kwam zag ik voor het eerst verschillende nationaliteiten en verschillende mensen in het straatbeeld. In mijn thuisland zijn er enkel Irakezen. Ik wou graag een mix van mensen met een verschillende afkomst of cultuur in de voorstelling brengen. Want als je op facebook zit, kom je mensen van overal tegen. Die verschillende achtergronden wil ik een plaats op het podium geven. Ze met elkaar verbinden en live weergeven hoe die mensen elkaar kunnen ontmoeten.”

Vanwaar de keuze vandaan om een psychologe het repetitieproces te laten volgen?

Rasem: “Toen ik de voorstelling aan het maken was heb ik een psychologe naar de repetities meegebracht. Zij heeft daar een heel rationele tekst over geschreven. Deze heb ik in de voorstelling verwerkt. Waarom zou je psychologie als therapie moeten benaderen en niet met kunst proberen te vermengen? Psychologie gaat over mensen helpen met hun problemen. Als je een probleem hebt kun je vaak niet verstaan wat er precies is gebeurd. Dat is ook een deel van deze voorstelling. Er is geen uitgelijnd begin, midden of einde. De voorstelling bestaat uit verschillende fragmenten. Dat is ook een deel van ons leven: elke dag is iets anders.” (HD)

VANDAAG OM 21U DO 04/08 OM 15U IN SLO

TIENERJURY EEN ANONIEM OOSTENDS INTERVIEW

Vandaag stelden we enkele vragen aan een anonieme vrouw uit Oostende (die per toeval onze oma is) over wat TAZ nu eigenlijk met een bewoner van Oostende doet.

Wat vind u van TAZ?

“Zeer goed en plezant voor de mensen van Oostende maar ook voor de toeristen, er leeft eens iets in de stad.”

Gaat u zelf naar voorstellingen?

“Ja, maar enkel naar *Uitgelezen*, omdat mijn dochter het presenteert, en als mama moet je dat toch eens gezien hebben hé.” (*lacht*)

Welke vond u al de beste *Uitgelezen?*

“Ik vond het al zeer goed maar denk dat de beste nog moet komen, met Peter Adriaenssens bijvoorbeeld vanavond (*gisteren, red.*), en Josse De Pauw binnenkort, er zijn dus altijd zeer leuke gasten.”

Stoort TAZ u?

“Maar neen, TAZ is meer dan welkom en het publiek ook. En daarbij, het is maar één weekje hé.”

Gaat uw voorkeur uit naar theater, literatuur of muziek?

“Literatuur, vandaar dat ik ook naar *Uitgelezen* kom.”

Nadat we allen een glas fruitsap hadden gedronken en onder onze voeten hadden gekregen omdat we op de tafel zaten, bedachten we dat het eigenlijk redelijk flauw was om onze eigen grootouders te interviewen. Dus stapten we een wassalon binnen en vonden een echte Oostendse dame, die ook liever anoniem blijft.

Wat vind u van TAZ?

“Formidabel, een zeer leuk initiatief dat bruist van leven.”

Gaat u dan zelf naar voorstellingen?

“Neen, maar ik wil zeker eens naar een muziekoptreden gaan, het zal er nog wel eens van komen de komende dagen.”

Stoort TAZ u?

“Ach neen, er is natuurlijk veel meer volk maar er zijn dingen die veel meer storen, zoals de werken aan het staketsel bijvoorbeeld.”

En daarmee lieten we deze Oostendse met haar 'waste', morgen is de tienerjury er weer, met meer!

IMPRESSIES: WIJKNOMADEN BRIEFWISSELING 2

Hello Carmelita,

't Is aan mij om een briefje te beginnen – en dit keer liggen de Wijknomaden op ons bord, voorwaar een stevige brok. *Are you ready?*

Weet je nog dat ik het in onze vorige brief had over de meisjes met hun 'ik-voorstellingen'? (Ik zeg steeds 'meisjes', maar dat is gewoon omdat ik dat soort voorstelling nog nooit van mannen heb gezien. Zou dat iets betekenen, denk je?) Ik dacht even dat de eerste Nomade er zo eentje zou worden, maar ik was te snel in mijn oordeel. Wat Lisa Verbelen doet in *Mur* blijft niet steken op egoniveau. We komen terecht in een universum waarin alles krampachtig benoemd is: met kartonnen bordjes zijn evidente zaken als trap, deur en stoel aangeduid, alsof de betekenis van die dingen dreigt vergeten te raken – zelfs het 'ik' krijgt een tag. De bewoonster van het ineengeknutselde kartonnen huis waarin we binnenkijken is een neuroot, en nog geen kleintje. Terwijl de seizoenen voorbijglijden geeft ze zich in totale isolatie over aan steeds dezelfde handelingen. Hoe is dit meisje in godsnaam zo eenzaam geworden dat ze enkel met zichzelf een meerstemmig koortje vormt? De introductie in deze autistische wereld duurt erg lang en Verbelen geeft te weinig toegang tot het waarom ervan, maar net wanneer we beginnen af te haken begint Verbelen te schrijven. Een brief, die op de muur geprojecteerd wordt. Wanneer ze 'Lieve' typt vult de automatische woordenboekfunctie van de computer 'ouders' in – maar die optie blijkt geen optie. Het wordt Lieve Muur. De brief die ze aan haar enige gesprekspartner schrijft grijpt naar de keel en onthult de diepgeworteldheid van haar ontheemding. Verankerd in haar zelfgebouwd huis zal dat huis niet enkel haar hoofd, maar ook haar hele wezen opslokken. Het publiek blijft even verweesd achter. (*Mur* doet me eigenlijk een beetje denken aan Gustavo Miranda's

Invsbl PPl, alleen gaat het bij Miranda over mensen die niet vluchten in zelfgekozen verdwijning, maar onzichtbaar worden gemaakt door de maatschappij.)

Na al die solitude gaat een tweede performance gelukkig over samenzijn. Heel intiem samenzijn zelfs. Jan Martens en Steefke Zijlstra brengen in *A small guide on how to treat your lifetime companion* een zinnenprikkende dans waarin de verschillende aspecten van de echtelijke liefde van verschillende kanten worden belicht. Een pasgetrouwd stel, de bruidskleren nog om het lijf, geeft zich traag en wellustig over aan het ontkleden van elkaar. Daarop volgt een afwisseling tussen geilheid en tederheid, geweld en liefde, uitputtende seks en romantiek. Hoe sensueel en erotisch de choreografie ook is, ze is niet voyeuristisch. Dat is de verdienste van het trage tempo van de dans en de uitgekiende belichting: de geliefden worden consequent van alle kanten belicht, en met soms inwisselbare posities, waardoor er vaagweg de indruk ontstaat dat we kijken naar een wetenschappelijk experiment. Deze intimiteit ontroert zonder opdringerig te zijn, het lichtspel creëert een afstand die ons de gêne bespaart. De tekst van *Risjaar Moderfokker den Derde*, uit Tom Lanoyes briljante Shakespearebewerking *Ten oorlog!*, moet in het collectief geheugen gegrift staan. Het is het r-woord geworden: repertoire, Vlaams repertoire dan nog wel. Geen wonder dus dat ook andere regisseurs dan Luk Perceval met deze tekst aan de slag willen. Alleen moet Laurens Krispijn de Boer goed beseffen dat in het geval van hedendaags repertoire een aftoetsing met het origineel onvermijdelijk is. In dat opzicht verwondert het dat de jonge Nederlandse regisseur zijn acteur Roland Haufe nog karikaturler uitvergroot dan Perceval dat deed met Jan Declair. Haufe is een hedendaagse Hell's Angel geworden, die drinkend, brallend en snuivend zijn haat voor het leven uitpuwt. Het scènebeeld, vol witte rozen die stuk voor stuk vernietigd worden, is direct leesbaar en even weinig subtiel. De conclusie is dat deze encenering de traditie van deze tekst niet veel bijbrengt – wat toch de bedoeling zou moeten zijn. Jij? Over de laatste Nomade kunnen we kort zijn: ieder zijn plekje in de zon, of in dit geval: onder het afdak. *Mooi hé?... Alles* is geestig en kort, een perfecte afsluiter van een zware Nomadenrit, want vederlicht. Regisseur Michael Vandewalle toont samen met een hele bende Ritsers een ludiek waterballet waarin *en passant* een aantal primaire mechanismen van groepsdynamiek onder het licht worden gebracht. Een groep reageert slecht op de enkeling/ buitenstaander, maar moet na zijn uitschakeling beseffen dat ook het uitschakelen van de tuinman (weerman?) de regen niet stopt. Maar misschien zijn zware psychologische bedenkingen over overbodig, en amuseren die gasten zich gewoon – en ons erbij.

Which is exactly what I'm going to do now. Koffie @the KoffieQueen?

X E

Hey Evelyne,

Grappig dat je dat aanhaalt van die meisjes met hun ik-voorstellingen, dat was net wat ook Wouter Hillaert tegen me zei toen we uit de voorstelling kwamen. Ik heb er vanmiddag even over nagedacht en kan ook geen enkele jongen bedenken die op scène zo letterlijk in zichzelf keert. Of dat iets betekent, weet ik niet, momenteel geraak ik niet verder dan de puur psychologische verklaring: jongens praten sowieso minder gemakkelijk over hun gevoelens of geven daar op een andere manier uiting aan. Op zich vind ik zulke ik-voorstellingen niet echt storend, in die zin dat ik denk dat het een soort fase is waar de jonge makers door moeten. Blijkbaar hebben deze makers een grote behoefte om eerst zichzelf te analyseren alvorens ze er een groter verhaal bij betrekken. Het is maar hoe ze dat verhaal aan de man brengen natuurlijk, en wat mij hier een beetje afstootte was Verbelens letterlijke benadering van het thema van de eenzaamheid. Ik hield van de abstracte uitwerking die ze in het begin hanteerde maar ben afgehaakt toen ze het ook letterlijk begon te benoemen en vormelijk te tonen. Ik hou er niet van wanneer makers woorden nodig hebben om te verklaren waarmee ze bezig zijn. Dat wil niet zeggen dat ze geen tekst mogen gebruiken maar dan moet de betekenis ook tussen de lijnen zitten, en wanneer ze meer abstract te werk gaan moet die duidelijkheid in de handelingen zitten. Dat was niet echt het geval. De voorstelling van Gustavo Miranda werkt voor mij, gebruikmakend van deze criteria, dan weer wel. In zijn abstracte danspassages is hij duidelijk genoeg in wat hij ons juist wil vertellen waardoor zijn teksten niet als verklarend overkomen maar eerder versterkend werken.

Ook de voorstelling van Jan Martens had een ander effect op mij. Juist door deze tederheid en sensualiteit, wat de voorstelling heel persoonlijk maakt, voelde ik mij juist wel voyeuristisch en ongemakkelijk, alsof het niet bedoeld was dat ik hier toeschouwer van zou zijn. Tegelijk was ik erg ontroerd door de puurheid en eenvoud waarmee ze tot de essentie van dit samenzijn wisten door te dringen. Met hun dansante vertaling, en opnieuw bemerk ik dat het hier niet gaat om een letterlijk uitbeelden, van de seksualiteit tussen twee mensen creëren ze bewegingen die refereren aan wat ze willen vertellen maar ook sterk genoeg zijn om op zichzelf te staan. Hierdoor is het een niet noodzakelijk afhankelijk van het ander of staat de beweging niet ten dienste van het verhaal. Dit puur dansante wordt ook versterkt door de afstand die de performers soms innemen ten opzichte van hun eigen materiaal, alsof ze hun handelingen willen dissecteren om ze daarna door middel van vertraging of versnelling betekenis te geven. Deze betekenis weet trouwens sneller tot het publiek door te dringen door de accuraat gekozen muziek die ze perfect weten te integreren in de voorstelling.

Risjaar Moderfokker den derde staat inderdaad in het collectief geheugen gegrift maar bij mij enkel door de beeldfragmenten die we tijdens de opleiding theaterwetenschappen voorgeschooteld kregen. Ik kan dus niet zeggen dat ik het echt gezien heb, kan mij enkel iets proberen voorstellen bij het legendarisch statuut dat de voorstelling ondertussen gekregen heeft. Als gevolg hiervan heb ik dan ook geen origineel om de bewerking van Laurens Krispijn de Boer aan af te toetsen. Toch vreemd hoe die mondelinge reclame zich zo gemakkelijk in het hoofd nestelt, zelfs ik moest tijdens het bekijken van deze voorstelling vechten tegen het legendarische origineel. Helemaal onbevooroordeeld zat ik dus niet in de zaal. Ik kan je wel volgen in de bespreking van de voorstelling en vond de aanpak van de tekst ook weinig origineel. Je zou op z'n minst verwachten dat je bij de bewerking van repertoire toch sterker een eigen visie wil tonen of enigszins een andere invalshoek kiest. Wat is inderdaad anders de meerwaarde. Los daarvan wist de acteur de tekst niet geheel geloofwaardig over te brengen, misschien omdat het niet altijd verstaanbaar was of omdat hij te lang in één emotie bleef hangen waardoor het geheel te drammerig van toon werd.

Aan dat laatste kan ik niet veel meer bijvoegen en je enkel bijtreden. Het was inderdaad de perfecte afsluiter en een plezier om deze bende, die bijwijlen volledig loos ging, aan het werk te zien. Spelplezier werkt altijd denk ik dan!

Hopelijk valt er evenveel te vertellen over de Maannomaden, in afwachting daarvan ga ik nog een beetje één worden met de kosmos in Club Terminus – geen koffie meer voor mij op dit uur. Je kan me links achteraan vinden, op de grond, met een paar klankschalen! *Swaaaaaaag bitch!*

Carmelita